

טיב הקהילה

פר' שלח
כ"ה סיון תשפ"א
אבת פרק ג'
המנים לפי אופק ירושלים

זמני הדלקת הנרות ומרצ"ש

7:06	הדרה"ג
8:25	מוצש"ק
9:00	ר"ת

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

9:39	סו"ת א'	8:10	סו"ת א'
10:14	סו"ת ב'	9:02	סו"ת ב'

המנים לפי שיעון קיץ |

גילוי מס':
569

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

עבודת התפילה על עניני שמים

מדיעה זו, שתמיד יהא שגור בפי האדם בקשה על השגת היראה, וכלשון הגמרא (עבודה זרה ה): 'בשעה שאמר הקב"ה לישראל מי יתן והיה לבבם זה' היה להם לומר תן לנו אתה'. וכתב על כל המהרש"א ח"ל: 'הגם שאמרו הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, מכל מקום פשיטא דבידי הקב"ה להטיב לב בני אדם לטובה' עכ"ל.

ובקשות כעין אלו צריכין להיות שגור על לשונו של האדם בכל עת, כמובא בשם המגיד מטריסק ז"ע, שאדם צריך לומר הרבה פעמים ביום: 'שד"י ישמרנו ויציילנו מיצר הרע'. ואחר שלמדנו מתוך דברי החת"ס שגם יראת שמים הוא בידי שמים, נביא לפניך את חידושו של הגה"ק מרן בעל ה'חידושי הרי"ם זי"ע (הובאו בספר 'שיח שרפי קודש' ח"א עמוד שצ) שלא זו בלבד שהתפילה מועלת גם ליראה, אלא מסוגלת היא לכך מאוד, ולא כיוונו חז"ל במאמרם שאין היראה בידי שמים להרחיק את השגת היראה באמצעות התפילה, להיפך, הם ראו לנכון להודיע שאין מניעה לקבלת תפילה כעין זו, ונעתיק תוכן דבריו: אמר רבי חנינא הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, וקשה, הלוא אנתנו מבקשים תמיד עבור יראת שמים, כגון בתפילת 'זבא לציון': 'וישם בלבנו אהבתו ויראתו' ועוד. אולם יש לפרש כוונת חז"ל על זה הדרך, 'הכל בידי שמים' - דהיינו כשהאדם מבקש מאת הקב"ה איזה מבוקש בני חיי ומזוני, אם השי"ת רוצה יתן לו משאלותיו, ואם לאו - לאו, 'חוץ מיראת שמים' - שאם אדם מבקש מאת השי"ת בכל לב ונפש שיתן בלבבו יראת שמים אז בטח לא ישיב תפילתו ריקם ויתן לו תיכף יראת שמים.

ואחר אלו הדברים ראוי להעתיק את המובא בשם ספר 'חסידים', שאדם המתפלל להניצל מהיצר הרע ומתפלל על רוחניות בוודאי נענה.

גם הרה"ק רבי נחמן מברסלב זי"ע כתב בספרו 'ליקוטי מוהר"ן (חב, קיא) שעל ידי תפילה יכולים לבוא לכל טוב, לתורה ועבודה ולכל הקדושות ולכל העבודות, ולכל הטובות שבכל העולמות. שכן התפילה ליראת שמים היא השער לכל הטוב והיקר.

כמו כן מובא בהקדמת ספר 'חבצלת השרון' (להרד"מ באב"ד זצ"ל אבד טרנאפל, תלמיד מהר"ד מבעלזא זי"ע), וז"ל: 'וכמה פעמים שמעתי מפי מקן הקדוש מבעלזא צוק"ל זיעועכ"י"א, שמקובל הוא שכל שאדם מתפלל לצורך גבוה - תפילתו נשמעת.

אחר הדברים האלו אמרתי שיש גם סמך מן התורה שחפצו של הקב"ה שבני ישראל יתפללו לפניו על עמידתם בניסיונותיהם, כי הוא זה שאמר הקב"ה לאברהם אבינו בעת נסיון העקידה (בראשית כב, ב) 'קח נא את בנך', ושם ברש"י: 'אין נא אלא לשון בקשה' וגו', ולפי דבריו יש לפרש ג"כ שאמר לו הקב"ה: 'קח נא' היינו התפילה לענין 'את בנך' היינו הנסיון שאני מציב לפניך בענין עקידת בנך. בזה רמז לו שבכח התפילה תהיה ביכולתו לעמוד בניסיונו.

אלה שמות האנשים אשר שלח משה לתור את

הארץ ויקרא משה להושיע בן נון יהושיע: (יג, טז)

ופירש"י: ויקרא משה להושיע וגו' - התפלל עליו י"ה ישיעך מעצת מרגלים:

הנה מכל השנים עשר מרגלים שהלכו לתור את הארץ לא עמדו בצדקתם כי אם יהושע בן נון וכלב בן יפונה. והזכות שעמד לשני אלו היה ה'תפילה', יהושע זכה לתפילת משה, כמובא ברש"י שלפנינו, וכלב גם הוא התפלל על עצמו על קברי האבות הקדושים שינצל מעצת המרגלים. ורואים אנו מזה שבעת נסיון קשה מאוד להימלט מרשת היצר, אם לא בכח התפילה, ואפילו כשמדובר באנשים גדולים, שהרי המרגלים היו מלכתחילה אנשים צדיקים, ואעפ"כ לא היו יכולים לעמוד בניסיון זה, מלבד שני אלו שכאמור עמד להם זכות התפילה.

ולאמיתו של דבר זקוקים אנו לזכות התפילה גם עבור המלחמה התמידית שהיצר מנהל עם האיש הישראלי תמידין כסדרן. וכלשון חז"ל (קידושין ל): 'יצרו של אדם מתגבר עליו בכל יום ומבקש המיתו וכו', ואלמלא הקב"ה עוזרו אין יכול לוי עכ"ל. ואם חכמינו ז"ל ראו לנכון להודיענו שזקוקים אנו לעזרת שמים, בהכרח כיוונו להודיענו שצריך האדם לאפוש ברחמי.

והנה, איתא בחז"ל (ברכות לג): אמר רבי חנינא 'הכל בידי שמים חוץ מיראת שמים, שנאמר (דברים י, יב) 'ועתה ישראל מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה' עכ"ל. ומכאן יש לכאורה פתחון פה להאדם לומר שאין לו מה להתפלל ולבקש על היראה שהיא עיקר הכח מול היצר וחילולתו, שהרי זה הדבר לא ישיג באמצעות התפילה. מאידך ישאל השואל אם ענין היראה תלוי רק באדם, מהי אם כן עזרתו של הקב"ה להאדם שעל ידה מצילו מיצרו הרע, הלוא ביראה תליא מילתא, ויראה היא דבר התלוי בבחירת האדם...

על כן מן הראוי להעתיק את דברי הצדיקים על זה המאמר, ונביא תחילה את דבריו של מרן ה'חתם סופר' זי"ע בספרו על התורה (דברים ח, יז) וז"ל: 'הנה לכאורה נראה לי בודאי יראת שמים היא בידי שמים, ולולא עזרתו יתב"ש לא יגיע אחד מאלף ליראה את ה' וכו', ראה כמה תפילות התפלל דוד המלך ע"ה בתמניא אפי על ככה. אך מה שאינו בידי שמים היא הבחירה שבלב שישתוקק אדם וירצה להיות עובד ה' ויתפלל על ככה אותה השתוקקת לבד אינה בידי שמים והיא מבחירת אדם, ע"כ אמר מי יתן והי' לבבם זה ליראה אותי, לא אמר מי יתן ויראו אותי שזה אינו בידם אלא מי יתן והי' לבבם זה ליראה שיהי' חמדה בלבבם ליראה. ע"כ דבריו הנוגעים לענייננו.

הרי לך מבואר מדבריו שיראת שמים היא כן תלוי בידי שמים ובתפילה, ולאמיתו של דבר מצאנו שגם חז"ל ניחא להו

טיב המערכת

עד אנה לא יאמינו בי

בימים שעדיין לא היו מטוסים, רכבים ורכבות, והנסיעה מעיר לעיר היתה כרוכה בסכנות רבות, היו אב ובנו הולכים בדרך רחוקה ומסוכנת, בדרך נתקלו באין ספור קשיים, הם חצו יערות מסוכנים שורצי חיות טרף ושוודי דרכים האורבים בין הדרכים, עברו נהרות שוצפים ועוד הרבה מכשולים, כמובן שבכל פעם שנתקלו בקשיים ובסכנות היה האב מגן על בנו ושומר עליו מכל משמר לבל יאונה לו כל רע, והנה בהגיעם קרוב לעיר ראו כי לפנייהם עובר נחל קטן שצריכים לחצותו כדי להיכנס לעיר, ואז שואל הבן את האב: מה נעשה? כיצד נעבור את המכשול הזה? התפלא האב והוכיח את בנו באמרו: אחרי כל מה שעברנו בדרכים, ואחרי שראית ששמרתי עליך מכל הסכנות שעברנו עד עכשיו, עדיין אינך סומך עלי שגם הפעם אשמור עליך ואעביד אותך בשלום ובבטחה!?

אחרי שהמרגלים המרידו את כל העם נגד משה רבנו ונגד הקב"ה, אמר ד' למשה 'עד אנה ינאצוני העם הזה ועד אנה לא יאמינו בי בכל האותות אשר עשיתי בקרבן, ורש"י מפרש 'בשביל כל הניסים שעשיתי להם היה להם להאמין שהיכולת בידי לקיים הבטחתי, כלומר עיקר הטענה שהיתה לקב"ה על בני' היא; מכיוון שראו את כל הניסים שעשה להם במצרים ובצאתם ממצרים דרך קריעת ים סוף וקבלת התורה, היה עליהם להאמין שהוא יכול גם להביאם אל הארץ כמו שהבטיח לאבותינו, והם לא האמינו, ועל טענה זו לא היה למשה רבנו מה להשיב.

כל אחד מתמודד בחיים עם כל מיני קשיים, לפעמים הם קטנים, אבל לפעמים הם כ"כ גדולים ומאיימים שאתה חושב שאין להם פתרון וכו' עומד כל העולם להיחרב. בזמנים כאלו עליך להזכיר לעצמך את כל הקשיים שכבר עברת, והרי כבר היו מצבים שחשבת שכל עולמך חרב, והקב"ה שלח לך את הישועה ובניסי ניסים הוא חילץ אותך מהצרה ומהקושי שלך, אז למה עכשיו אתה לא מאמין שהוא ישיע אותך? היד' תקצור?

(ק"ט ט"ז ודודו-שלח)

ניתן לשפוע את שיחותיו של פורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיור
באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

טיב
ההודעות

דמשך הלכות קריאת שמע

א. לא יקרא את שמע הוא פרקדן, דהיינו שפניו טוחות בקרקע, או שהוא מושך על גבו ופניו למעלה, ואפילו אם הוא מוטה מעט על צידו ג"כ אסור, מפני שנראה כמקבל עליו עול מלכות שמים דרך שררה וגאווה, ובדיעבד אם קראה פרקדן יצא (סי' ס"א מ"ב סק"ב וביהל ד"ה אב"ל).

ב. וי"א דלא זוקא 'שוכב' פרקדן, אלא אפילו יושב וסומך עצמו מאחוריו ופניו למעלה, ואפילו מוטה על צידו, לא יקרא, כל זהו דרך שררה, שהרי צריך לקרות קריאת שמע באימה ביראה ברתת ובויע (חס"ל סי').

ג. אם היה בעל בשר הרבה ואינו יכול להתהפך על צידו, או שהיה חולה, נוטה מעט לצדו וקורא, ואף אלו אם יכולים להתהפך על צידם אפילו רק בכדי לקרות הפסוק ראשון לבדו, מחוייבים לעשות כן, וכ"ש אם יכולים לישב, שיקראוהו בישיבה (סי' ס"א מ"ב סק"ד).

ד. אם קשה עליהם הישיבה והעמידה, יכולים אפילו לכתחילה לילך ולשכב מעט על צידם ולקרוא, אם אינם יכולים להתהפך על צידם ממש (ביהל ד"ה נוסח).

ה. דעת המחבר, דאפילו לכתחילה מותר לשכב על צידו ולקרוא קריאת שמע, דעל צידו ממש אינו נקרא דרך גאווה, ודעת הרמ"א, שאסור לכתחילה לקרוא על צידו, אלא אם כבר שוכב ויש לו טירחה לעמוד, מותר לקרוא באופן זה, והיינו שכבר פשט את כל מה שעליו, ואיכא טורח לעמוד ולחזור וללבוש, אבל אם הוא שוכב בחלוקו, צריך לעמוד ולקרוא (סי' ס"א מ"ב סק"ב וביהל ד"ה נוסח).

ו. והנה הלכה יש דיעות בין הפוסקים, ועל כן בודאי יש להחמיר לכתחילה שלא לקרוא כשהוא שוכב על צידו (ביהל ד"ה נוסח).

ז. היה יושב בשעת קריאת שמע של שחרית, ורוצה להחמיר על עצמו לעמוד כדי לקרותה מעומד, נקרא עברין, כדאמרין בגמרא, דמאן דעבר אדרבנן שוי למיקרי ליה עבריינא (סי' ס"א מ"ב סק"ז ח').

ח. והטעם, דהלכה כבית הלל דס"ל דהא דכתיב ובקומן, אין הכוונה שיקרא קריאת שמע בעמידה כדעת בית שמאי, אלא הכוונה הוא שיקרא בזמן שדרך בני אדם לקום ממטתם, ואסור לו להחמיר ולעשות כב"ש (סי' ס"א מ"ב סק"ח).

ט. ואפילו אם אין הכוונה בעמידה לעשות כב"ש, אלא כדי לעורר הכוונה וכדומה, אפ"ה אסור לעמוד, בין ביום ובין בלילה (סי' ס"א מ"ב סק"ט).

י. י"א דאם עושה כן כדי להעביר השינה שרי (כ"ה סק"ט בשם חס"ל ובי"ח).

יא. י"א דזהו דוקא כשעושה מפני הדין כדי לצאת ידי ב"ש יש איסור, אבל כשעושה בלא כוונה כמו שיש אנשים שאינם במנוחה, קמים ויושבים וחוזרים וקמים וחוזרים ויושבים, אין קפידא (ערו"ש סי').

יב. ואם עשה שלא כדין ועמד וקראה, מ"מ אינו צריך לחזור ולקרותה שנית (סי' ס"א מ"ב סק"י).

וראיתם אותו וזכרתם

ציצית שקולה כנגד כל המצוות

ס"רם הסתלקותו של אדונינו הגר"א ז"ל מוילנא, תפס בידו הקדושה את ציציתו וזכה ואמר: כאן בעולם הזה אפשר להשיג 'ציצית' תמורת כמה פרוטות, שעל ידי זה אפשר ליהנות מזיו השכינה ממש, שהרי 'ציצית' רומז לתרי"ג המצוות (ציצית' בגימטריא ת"ר, ובצירוף ח' חוטים ו' קשרים - עולה תרי"ג. רש"י במדבר טו, לט), וכל מי ששובש ציצית נחשב לו כאילו קיים כל התרי"ג מצוות. ואילו בעולם הבא לא יצליח בעד כל חללי דעלמא לקיים אפילו מצוה אחת. והיה הגר"א מצטער על שהולך מעולם כזה שבקל מאד יכולים ללקט מצוות, לעולם אחר שבו אין מציאות לקיים שום מצוה.

כשנעיין בדברי רבותינו ז"ל נראה הפלגות גדולות מאד על אודות מצוה זו של ציצית, זאת למרות שהגדירו אותה בגמרא (מנחות מד.) כ'מצוה קלה', ובגמרא שם (גב) מצאנו: 'רבי שמעון בר יוחאי אומר, כל הזריז במצוה זו - זוכה ומקבל פני שכינה, כתיב הכא: 'וראיתם אותו', וכתוב התם: 'את ה' אלקיך תירא ואותו תעבוד'. תניא אידך: 'וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' - שקולה מצוה זו כנגד כל המצוות כולן'.

וכל המקיים מצוות ציצית זוכה לשכר מרובה בעולם הזה ובעולם הבא, כדאמרין במסכת שבת (גכ) "אמר רב הונא: זההיר בציצית - זוכה לטלית נאה". ועוד אמרו שם (גכ) "אמר ריש לקיש: כל זההיר בציצית זוכה ומשמשין לו שני אלפים ושמונה מאות עבדים".

הזהיר בה ניצול מן החטא

אולם השכר הגדול ביותר שיכולים לזכות על ידי הציצית הוא ללא שום ספק השמירה העליונה שמצוות ציצית מעניקה לכל מי שנוהר בזה, התורה הקדושה עצמה מעידה ואומרת (במדבר טו, לט): "וראיתם אותו וזכרתם את כל מצות ה' ועשיתם אותם ולא תתורו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אשר אתם זונים אחריהם". דהיינו שהתורה מבטיחה לכל מי שיקיים מצוות ציצית ויתבונן בזה כראוי, שיזכור את כל מצוות הש"ת, כך גם יזכה לשמור את עיניו ולבו בקדושה ובטהרה ולהניצל ממראות אסורות ומחשבות שאינן הגונות.

ה'משנה ברורה' כותב דברים ברורים על כך: "ומצוה זו מציל האדם מן החטא, דכתיב ולא תתורו וגו' למען תזכרו וגו' והייתם קדושים. ואף דכל שאר המצוות אין בהם זאת הסגולה להצילו מיצר הרע, ציצית עדיף, וכדאיתא בעובדא דמנחות (מד.) מעשה באדם אחד וכו' (שע"י הציצית ניצל מחטא) עכ"ל. כוונתו למעשה המופיע בגמרא (מנחות ה"ג) אודות תלמידו של רבי חייה שהיה זהיר מאד במצוות ציצית, פעם אחת עבר עליו רוח של שטות וכבר עמד להיכשל בעבירה חמורה ביותר, אלא שרגע כמימיה לפני החטא ניתרו פתילי הציצית לנגד עיניו, וברגע שראה את הציצית התעשת וניצל מן החטא.

למדים אנו מזה, אשר כל מי שיראת ה' נוגעת בלבו וירא שמא יכשל בחטא ח"ו, עצתו אמונה להסתכל בכל עת ובכל שעה בציציתו ועל ידי זה זוכה לשמירה עליונה, כמו שכתוב בכתבי האר"י הקדוש (שע"י מנחות דודו ט): "ודע כי האדם צריך להסתכל בציצית בכל שעה ורגע, כמו שאמר הכתוב 'וראיתם אותו' והוא תועלת גדולה לנשמה שלא יזדמן חטא לידו אם יזהר בכך, וגם ישיג תועלת גדול וכו' וצריך להסתכל בהם שני פעמים זה אחר זה".

וכן כתב מרן ה'חפץ חיים' זצ"ל (שמירת הלשון, חתימת הספר ג): "הנהגה מפשטות הכתוב משמע, דראיית הציצית, תועלת היא להזדרז במצות ה', ולא לתור אחר עיניו. ואם כן, מה נכון הוא לראות אותם כמה פעמים ביום, ובפרט בעת שעולה איזה מחשבה שאינה טהורה על לבו או איזה כעס, טוב מאד להסתכל אז בציצית ואז יפקע היצר".

ועניין זה של הסתכלות בציצית הוא דבר נפלא שיש ביד כל אחד לקיימה אפילו בזמן שאינו עוסק בתורה ובמצוות, כמובא בספר קב הישר (פרק מה), וזה לשונו: "וכן קבלה היא בידי מן אנשי מעשה, שאם היו יושבים בטלים מן המצוות היו ממשמשים בציצית והיו מסתכלין בהן, כי ההסתכלות בציצית היא ענין גדול ותקומה אל השכינה בגלות".

דבר פלא כתב בתנא דבי אליהו (פרשה כד), הוא מבאר את סמיכות הפרשה של מקושש העצים לפרשת ציצית, ומביא שלאחר המקרה של המקושש שאל הקב"ה למשה רבינו, איך יכול להיות שהמקושש נכשל בעוון הנורא של חילול שבת, ומשה רבינו לא ידע מה לומר, או אז גילה הקב"ה בעצמו שזה אירע מחמת שבשבת קודש אין מניחים תפילין, ולא כבימים חול שאם חושב האדם לחטוא רואה את התפילין ומיד פורש מן החטא, ומאחר שלא היה למקושש מצוה שתזכיר לו שם שמים נפל ונכשל בחילול שבת רח"ל.

מיד אמר הקב"ה למשה, צא והודיע להם לישראל את המצוה של ציצית שתהא נוהגת בין בשבת ובין בחול, ומכאן והילך, בכל פעם שאחד מישראל יהיה בנסיון לחטוא, יעמוד הציצית לנגד עיניו וימנע בעודו.

לתקן מצוות ציצית יותר משאר מצוות

לאחר שאנו כבר יודעים את גודל המעלה של הציצית, חזקו נא ונתחזקה במצוה כבירה זו, להדר בה ככל הניתן, בין בגד הציצית והפתילים שהיו בהידור על הצד היותר טוב, וגם שלא להסיר את הציצית מאתנו בכל עת ובכל זמן, אפילו בלילה, כמבואר בכתבי האר"י ז"ל שגם בלילה צריך לישן עם הציצית (מובא במשנה בתורה סימן כא ס"ק טו).

וכדאי לציין למה שכתב הרבי ר' אלימלך זצ"ל (פרשת נח ד"ה או יאמר בדותו), שבכל דור ודור יש מצוה אחת שנוגעת לאותו הדור וזכה צריכים לעשות חיזוק גדול, וכתוב שהמצוה הנוגעת לדורו זהו 'מצוות ציצית', וזה לשון קדשו: "דהנה בכל דור ודור יש שורש לתקן מצוה מיוחדת יותר משאר מצוות, למשל בדור הזה יש שורש לתקן מצוות ציצית יותר משאר מצוות, וכדומה בכל דור יש שורש להחזיק במצוה מיוחדת יותר משאר מצוות".

ראו ולא לקחו מוסר!

פירש רש"י ז"ל, על פי המדרש רבה על אתר (סו, טו): "למה נסמכה פרשת מרגלים לפרשת מרים - לפי שלקחה על עסקי דיבה שדברה באחייה, ורשעים הללו ראו ולא לקחו מוסר" ע"כ.

מבואר מכוח הטענה שעל המרגלים: "ראו ולא לקחו מוסר", שבכל דבר שהאדם רואה צריך להפיק לקחת ממנו לימוד מוסר לעצמו, שלא תתעורר הטענה נגדו, מדוע לא למדת מוסר ממה שראו עיניך לשנות את דרכך לטובה.

ובספר הקדוש בני יששכר (תשרי סאמר ד'את 1) כתב חז"ל: "מקובל בידינו מאת תלמידי הבעש"ט זלה"ה, אפילו הצדיק כשרואה איזה עבירה באיזה אדם, הנה זה רואי אינו במקרה, ולמה הזמין ה' יתברך אשר הוא יראה אותה העבירה, על כרחך הוא שיש בידו גם כן שמץ מה מודגמת אותה העבירה, והראוהו מן השמים בכדי שיפשפש במעשיו".

"וסיפרו מתלמידי הבעש"ט, שאיננו שראה באחד שחילל שבת בפרהסיא, ועמד משתומם, למה הראוהו כזאת, ופשפש במעשיו דעל כרחך יש בידו עוון כזה.

פשפש ומצא ששמע מקרוב זילותא דתלמיד חכם, [תקרא שבת, כאמר בזוהר (ח' סג)] ושחק. והמשכיל יתבונן כן בכל העניינים, דהקב"ה מדקדק עם חסידיו".

"ולפי זה יתפרש הכתוב (ויקרא טו, י) 'הוכח תוכיח את עמיתך', היינו שתהיה גם אתה מוכח כאשר תוכיח את עמיתך, ותפשפש במעשיך. 'ולא תשא עליו חטא' - רצה לומר לא תשא את החטא רק עליו, אבל תבין אשר גם אתה מצטרף לתוכחה, ותפשפש במעשיך ותשוב אל ה' כמוהו כמון, ותזכו שנינים לחיי עולם בזה ובבא" עכ"ל ט.

• § • § •

מזן הגה"ק רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל, מרא דארעא דישראל, עבר לאחר פטירתו וזגותו הצדקנית ע"ה לדור בבית בנו.

יום אחד בחזרתו מבית הכנסת הגיעו לאוזניו קולות וצעקות רמות מבית אחד השכנים, היו אלה צעקות של מריבה בין שתי נשים שהתווכחו ביניהן בקול רעש גדול, שהיה נסוך בו גם כאב וצער עמוק. הרב נחרד מאוד לשמע הצעקות הרמות, כאשר בתוקף אחריות רבנותו היה לבו מלא תמיד רחמנות ודאגה לכל תושבי קריתא דשופריא, כמ"ש הרמב"ם (פ"ג מהל' סלח' ס"ה): "שלו הוא לב כל קהל ישראל". ובתור מרא דאתרא היתה עינו פקוחה ואוזנו כרויה לתת אל לבו את כל צרכיהם ומחסורם הרוחניים והגשמיים של בני ירושלים הטהורים.

כשנכנס הביתה ביקש את כלתו לבדוק שם בעדינות על מה הרעש הגדול, ועל מה יצא הקצף?

סיפרה לפניו כלתו, שהשכנה שבבית הסמוך הביאה לביתה 'כובסת' מן הנשים הספרדיות שהיתה אישה עניה. - כאשר בימים ההם בטרם עידן מכוונת הכביסה והייבוש, היתה מלאכת כיבוס הבגדים אחת מן המלאכות הקשות שבבית, ונעשות בעמל רב עם הפרמיטום ועם הפייל"ע... [מעין קומקום לחיתות המים, עם גיגית הכביסה]. והיתה אותה עניה מנשי עדות המזרח נשכרת בבתי ישראל קדושים לכבס להם את כביסיותיהם, ומביאה בכך מעט לחם ופרנסה לביתה.

והנה אותו היום היה 'ראש חודש' [שבעה ביום ה-1]. והשכנה פיטרה את אותה כובסת ושילחה בחזרה לביתה, מחמת שזנכרה שהיום ר"ח ואין נוהגים לכבס בראש חודש! כאשר ידוע שהיה מנהג הנשים שלא לכבס בראשי חודשים.

אך הכובסת צעקה לעומתה, שהרי כבר הזמינה אותו היום לערוך אצלה 'יום כביסה', ורק עתה היא נזכרה שהיום ראש חודש, וכבר ביטלה בשבילה הזמנות אחרות ליום זה. - וכך היו אלו השניים צועקות ומריבות זו עם זו, כשכל אחת בטוחה בצדקתה, זו אומרת הלא כבר ידעת וגם שמעת שאין אנו נוהגות לכבס בראש חודש, ומדוע הגעת הנה לערוך הכביסה. ואילו חבירתה וזעקת חמס לעומתה, שאין לה מה לאכול ומה להאכיל, וטפלי תלילי בה, ומה יתיתן לחם לפי הסיף!

לבו הטוהר של רבי יוסף חיים נחמץ בקרבן, הוא פנה ברחמנותו אל כלתו ושאלה, האם יש לך אולי בבית כבסים הנצרכים לכיבוס? בודאי שיש! לעתה הכלה, יש גם יש, אבל הלא ראש חודש היום, ואין אנו מכבסים בראש חודש!

הסביר הצדיק בטוב טעם: הנה מניעת הכיבוס בראש חודש אינו אלא מנהג, וצערו של איש יהודי הוא דאורייתא! במקום פרנסה וצערו של איש ישראל יש להקל במנהג זה! - ולא בכדי סיבבה ההשגחה העליונה שיגיעו

קולות אותה מריבה לאוזני, כי כל דבר שאדם רואה ושומע הוא מכוון אליו באשגחותא יתרתא! וכנראה מן השמים כיוונו בדווקא את אותה צעקת מריבה אלי, כדי שאדע כיצד לפסוק ולנהוג בדבר, לטובתה של אותה ריבה! תיכף ינגשה כלתו של הרב אל הכובסת והזמינה אותה לכבס עבורה את הכבסים בתשלום הוגן! - וכששמעה אותה שכנה שהרב בעצמו ציווה לתת לה לכבס, כי פרנסתה ופרנסת ביתה תלויה בכך, חזרה בה מפיתויה וביקשה אותה לשוב גם אליה ולערוך את יום הכביסה כמדובר ביניהם מתחילה. - ואתה כובסת לא פסקה כל אותו היום מלהודות ולשבח את הגאב"ד הצדיק ואת חכמת חייו, על שדאג לצרכיה ולפרנסתה בכל לב.

[בנראה לא רצה מן הגרי"ח זצוק"ל לשלם לא את משכורתה ולשלחה לביתה בלא שתועט את מלאכתו. - כדי שלא לבייש את הכובסת שתצטרך לביתות ותכלס ח"ו, אלא סידר לה את הצדקה בכבוד בכך שתהא מרוויחה ביושר את פת לחמתה. על דרך שפסק הרמב"ם להדיא בבלות מחנות עניים (פ"י ה"ו), שסמסדור את סמנות מדרגת הצדקה, שזו היא המדרגה הגבוהה מכלל המסמכות ביתו במצות הצדקה.

חז"ל: ימעלה גדולה שאין למעלה ממנה, זה המחזיק ביד ישראל שמך כו', או ממציא לו מלאכה כדי לחזק את ידו עד שלא יצטרך לבריות לשאול. ועל זה נאמר (ויקרא כ"ה, ל"ג) וחקקת בו גו ותמנע וחי עמך, כלומר החזק בו עד שלא יפול ויצטרך לבעל הנהג. וכן נפסק בשולחן ערוך הלכות

שְׁלַח לְךָ אֲנָשִׁים וַיִּתְרוּ אֶת אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נֹתֵן לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל (במדבר י"ג)

צדקה (י"ד ס"י וט"ס ס"ז) ע"ש.

למדנו מטיב המעשה אשר ראינו ולקחנו מוסר, בזה הענין עצמו שיש לראות ולקחת מוסר! - כדרך שהבין הצדיק הק' כשהגיעה אותה צעקה לאוזניו שהיא מכוונת אליו, וקוראים לו מן השמים בקריאה של חיבה! ובכן ראה ולקח מוסר לעצמו והבין שעליו לדאוג לצדקה ולפרנסתה בכבוד של אותה ענייה, להביא טרף לביתה וזקוק לעזרתה! בהזדמנות אחרת החמץ מן הגאון רבי יוסף חיים זוננפלד זצוק"ל לברית מילה, בהיותו מוהל מומחה ומפורסם, ובתור רבה של ירושלים היה נקרא תדיר למול את ילדי ישראל קדושים.

לאחר הברית ביקשו בעל הברית להסב עמהם לסעודת המילה כדרכו בקודש, המדובר היה באיש יהודי כשר ונאמן מעדת אחינו הספרדים היקרים יוצאי עדות המזרח. הרב בירר היטב את איכות טיב כשרות המאכלים, ומשראה שהכל כשורה למהדרין מן המהדרין, השתתף בשמחתו משום כבודו. - כאשר מעולם לא נטל ידיו לסעודה, כי אם לסעודת מצוה!

ויהי בצאתו משמחת הברית החוצה, נטפל אליו עז פנים אחד, והחל להקניטו: כיצד ניתן לאכול בברית של הספרדים? הרי הם מתנהגים בכל דבר כדעת המחבר זצוק"ל, ואילו אנו האשכנזים פוסקים כדעת הרמ"א זצוק"ל! ומי ידע אם לא נכשל שם בלא יודעך, ואף משום כבודו של בעל השמחה עדיין אין בכך היתר!... - כך היה מריבה עליו בדברי קנטור ומחלוקת.

ענה לו רבי יוסף חיים בחריפות חכמתו המפורסמת: דוד המלך ע"ה נעים זמירות ישראל, אומר בספר תהילים (פ"ב, ט): "ואנכי תולעת ולא איש", ופירש בדרך צחות: עדיף לי לאכול 'תולעת', ולא [לאכול] איש!... דו"ק ושפתי פי חכם חן.

[טיב הכובסת - מן הגרי"ח זוננפלד זצוק"ל]

• § • § •

כאשר פוגשים אנו בניצולי השואה מן השרידים האחרונים שחיים עימנו כיום לאורך ימים ושנים טובות, ניתן ללמוד מהרבה מהם כיצד במקום שרבים באותו הדור יצאו לתרבות רעה מחמת צרות רבות ורעות אשר ראו עיניהם ביום חרון אף ה' רחמנא ליצלן, הרי דווקא בתוככי התופת הנוראה היו יהודים שראו ולקחו מוסר, וממכה עצמה לקחו רטייה, להתחזק ביתר עוז באמונה שלמה יוקדת כיקוד אש קודש.

מי לנו גדול מאותו שריד נצר מופלא מצדיקי הדור שהשי"ת בעצמו הציל מתוככי גיא ההריגה בניסים ונפלאות רברבן, יחיד ומיוחד מתוך כל משפחתו המפוארת, ה"ה מן הרה"ק רבי אהרן מבעלזא זצוק"ל.

ובעת שישב 'שבעה' על פטירת אחיו הרה"ק מהר"ם מבולגרייא זצוק"ל, הגיעו הרבה רבנים וצדיקים לנחמו, בין המנחמים הגיע גם אחד מצדיקי הדור אף הוא ניצול בחסדי עליון מן האש הגדולה, ובדברי הניחומים שלו לצדיק מבעלזא הוסיף - מלבד הנוסח המקובל: "המקום ינחם אתכם וכו'" - און איהר זאלט נישט וייסען מעהר פון קיין צער! [שלא תדע עוד צער], כאשר הרבה אנשים מוסיפים.

נרעד הרבי הקדוש מבעלזא זצ"ל לשמע הדברים, ומיד הגיב באש קדשו: לא ידעתי צער מעולם! והורה לו לחזור בו ולתקן דבריו, לומר רק כנוסח שתקנו לנו: "המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון | הפשך בעמוד ד' | <

סיפורי השגחה פרטית שנשלחו לפערכת ע"י הקוראים

'בשבילי נברא העולם'

מכיוון שהרופא האישי שלי שמטפל בי שנים עבר לעבוד בבית חולים אחר במרכז הארץ אז לקראת כניסתי לצינטור על הלב התקשרתי לרב בית החולים על מנת לברר אודות בית החולים אם יש אזהרות לכוהנים שהרי אני כוהן וחשוב לדעת אם הילדים יכולים להגיע וכו' וכן אודות המזניינים לתפילה וכו'.

ביום הצינטור דאג הרב עבורי למזיין והמתין לי עד לשעה שתיים בצהריים לתפילת המנחה כדי שחלילה לא אפסיד תפילה בציבור.

אחרי התפילה התברר שחמתו של הרב ואשתי היו חברות הכי טובות שני ארוכות והוא מכיר אותי היטב ודאג לי מעל ומעבר לכל הצטרכויותיי.

אמרתי לו שאחת הסיבות שהוא נעשה רב בית החולים היה כדי שיעזור לי עם המזיין עכשיו, הוא ענה לי שגם אבא שלו היה רב בית החולים. השבתי לו בחיך שגם אחת הסיבות שאבא שלו נעשה רב בית החולים היה כדי שאתה תהיה רב אחרי ותדאג לי עכשיו...

הנקודה והמסר שאי רוצה להגיד שכן אדם צריך לחשוב כך על כל אחד בעולם שה' ברא אותו ועשה כל רק כדי לעזור לך ואם תחשוב בצורה כזו אזי שתודה לבורא עולם ותכיר לו טובה על כך. כמו שכתוב שאורח טוב אומר כל מה שטרח בעל הבית לא טרח אלא בשבילי ואורח רע אומר כל מה שטרח בעל הבית לא טרח אלא בשביל עצמו ואנחנו אורחים בעולם הזה ועלינו להתבונן בעיניים של אורח טוב ולהודות על כל הטרחה שה' טרח במיוחד עבור כל אחד ואחד מאיתנו באופן מיוחד ולהכיר לו טובה על כך.

עוד דוגמא הביא הרב מיני רבים שבאמצע הבישולים וההכנות לשבת קודש נגמר הגז בבלון גז, והרבנית בקשה אם אני יכול לדאוג לפתוח בלון חדש של גז, ירדתי למטה והכלוב של הגז היה סגור בצורה חזקה שלא היה בכוחי לפתוח את הסגירה, בדיקו אני רואה בחור ישיבה שהתיישב ליד עם כוס תה בידו, שאלתי אם יכול לנסות לעזור לי והוא בכוחותיו הצעירים פתח את הסגירה בנקל.

מי שלח אותה לשנות כוס תה ליד הבלונים של הגז? רק בורא עולם והסיבה כדי לעזור לי... כמה צריך להודות לה' על כל טובו בהסתכלות נכונה!!!

בעל המעשה: מורינו הרב שליט"א

הפענוץ לדכות את הרבים בסיפור של השגחה פרטית פוזנץ לשלוח אל ר' שפחה ספואלס בפקס: 15326517922 או ל: o.y.wines@gmail.com

פגישה' עם כל הורינו ומשפחותינו ששלחתם מאכן למעלה... הקצין ברוב כעס וחמה שפוכה לא ידע את נפשו, הוא פנה אל אותה קבוצת בחורים, בצעקות רמות: "ככה! שמחים אתם במיתחתם... ח ח ח... אני לא אתן לכם את התענוג הזה, אתם לא תוציאו את נשמתכם כל כך מהר! אענה אתכם בעניינים נוראים ואכזריים, ואוציא את נשמתכם טיפין טיפין, לא כל כך מהר תיפגשו עם הוריים בצורה מכובדת שכזו, של דקות ספורות בגז ציקלון... אני עוד אראה לכם את נחת זרועי! הוא ציזה על אתר, להוציא את כל תורת הרקדנים (טענצער'ס) מתאי הגזים, ולשכנם בצרף מיוחד ומבודד, הוא הבטיח נאמנה להגיע אליהם למחרת, ולטפל בהם אישית...

אך ההשגחה העליונה המשגחת בעינא דאשגחוחא תדירא, על כל פרט קטן ביותר, לא הניחה לאותו רשע לבצע את זממו. השמחה דקדושה עלתה בלהב אש עד כסא הכבוד, להעלותם מעומק בור דוות. - כי בשמחה צאון, ממות לחיים ומעבדות לחירות! באותו יום לקראת ערב, מוצאי שמחת תורה, הגיעה לפתע פקודה בהולה מהוורמאכט (המפקדה העליונה) שבברלין, בה נקרא אותו קצין בדחיפות, ונלקח באחת אל מחנה אחר מרוחק, ויותר לא ראו ולא שמעו ממנו כלום.

כל בני החבורה כולם ללא יוצא מן הכלל, ניצלו מגיא התופת בתוך תקופה קצרה, וחיים ניתנו להם לשלל! ללמדך, שאף בתוככי הצרות והייסורים המה ראו ולקחו מוסר וחיוק עצום להתחזק באמונה שלמה בשמחה עצומה, בדבקות קל חי!

בהזדמנות אחת אמר לי יהודי ניצול שואה, שמקנא הוא בחבריו הרוגי השואה השם יקום דמם, הנה הם זכו להגיע ישיר לתיקונם השלם ולמקום מנוחתם עדן. - כי היה פשוט לו שבהירגתם על קידוש השם כדאיתא בפסחים (א): "הרוגי מלכות אין אדם יכול לעמוד במחיצתו", ועליהם אמר הכתוב (שמינה סו, א): "עין לא ראתה אלקים וזולתך וגו'". וכדמפרש טעמא בסנהדרין (סו, ז): "דכין דשלא בדין קא מיקטלי הויא להו כפרה. ומהאי טעמא קיימא לן (א) שאין מספידין על הרוגי מלכות, כי אין צריכים עוד לשום תיקון ועליה, כי עלתה נשמתם מיד אל מקומם הנכון. כענין שמובא בספר קורא הדורות (דף א' ע"ב) על רבי אמנון ממגנצא ע"ה שמת על קידוש השם, כמו שכתב בספר "אור זרוע" (שלהי הל' ר"ה ס"ו ע"ב) שהסתלק בימא רבא דראש השנה בבית הכנסת בהיותו אצל ארון הקודש הפתוח, אחר שתיקן סדר קדושת ונתנה תוקף, ושם איתא: "שאחר שגמר סדר קדושה שתיקן, נסתלק מבין הקהל ונעלם מעיני הכל ולא ראוהו עוד, כי מלאכי השרת הוליכוהו לפני כסא הכבוד, והוא מזומן לחיי העולם הבא במחיצת הרוגי מלכות עם רבי עקיבא וחרביו, ועליו נאמר (תהלים ס, א, ב) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך וכו'". עכ"ל ע"ש.

והנה הוא שלא נהרג בשואה חבריו, לא זכה להגיע לתיקונו השלם, ועדיין צריך הוא לעבור הרבה עד שישלם תיקונו, ולכן מקנא הוא בחבריו הרוגי השואה הנוראה!

אותם יסורים, אותה שואה... אחרים יצאו ממנה כופרים, היתכן כאלה יסורים ומכאובים הריגות ושחיתות וכו'. - אבל מאידך ישנם יהודים שראו ולקחו מוסר! דוקא מקנאים באותם הרוגי השואה... ללמדך, שהכל תלוי רק בהסתכלות האדם, באיזו עין מסתכל על כל דבר. כי צריך תמיד להסתכל בעין נכונה בבחינת "ראו ולקחו מוסר"! כי מצד האמת הכל נכון וישר טוב, אלא שלפעמים הוא למעלה מהשגת אנוש. - יתן השם יתברך ונוכה מהרה לגלות הטובה שבכל דבר, גם במה שנראה לעינינו כיום כפוענזות. וכדקיימא לן (פסחים א): "לא כעולם הזה העולם הבא, העולם הזה על בשורות טובות אומר ברוך הטוב והמטיב, ועל בשורות רעות אומר ברוך דיין האמת, לעולם הבא כולו הטוב והמטיב", אמך נצח סלה ועד

[שיחת קודש לחייך האמונה השלימה]

כמת דמי, אין לנו בר מה להפסיד כלום, בעולם אכזרי שאנו עומדים להיפרד ממנו, דבר אחד בלבד לא יוכלו הרשעים לעולם לגזול מאיתנו! את אמונתנו היקרה, החזירה בתוככי נשמתנו מזור לדור. אין במצבנו לא סכנה ולא תקוה, ולא כלום! הכל כבר כמו מאחורינו... הבה לפחות נרדוד ונשמח לשמחת חיים! ישראל קדושים, מאמינים בני מאמינים! "שכינה הקדושה בתוכנו, זכותא דיצחק עקינתא עימנו, ושם נשמח כולנו בבוא לציין ברננה!" דוקא במקום השפל הזה "עמו אנכי בצרה!" (תהלים צא, טו), ואם השכינה כאן, הכל כאן! עזבו אתכם מן הייאוש והעצבות! הבה נא נצא במחול לכבודה של תורה, ולכבוד ההג, ונשיב את נשמתנו מתוך שמחה של מצוה!

למרבה הפלא, דבריו המלהיבים התקבלו על לב חברי, והנה תפסו בחורי החמד צאן קדשים, זה בזרועו של זה, והחלו מרקדים ורקודי קודש. עד מהרה הבערה הקדושה ללהב יצאה, מכיין שנדלק הניצוץ, רקדו הבחורים בשיא כוחותיהם, ובשירה אדירה - כך כמו שהם... עם העור הצמוד לגופם בלבד... לפתע גאתה שמחתם ושמחתם נשמתם עד אין שיעור, הם שכחו עולם ומלואו, לרגע לא ידעו היכן הם כעת, אם בהיכל הישיבה הקדושה, בתוך ריקודי שמחת תורה, או בגיא התופת באשוייץ, או שמא למרגלות הר סיני, כאותם ריקודי עילאין שבמתן תורה, השמחה והריקודים שם בפנים תוככי תאי הגזים הרקיעו שחקים, והגיעו עד כסא הכבוד למעלה למעלה!

מבחוץ עמדו הקצינים הגדולים ומשרתיהם וכל עושי המלאכה נדהמים, הם לא האמינו למשמע אוזניהם. מה הולך כאן? מה הם קולות השמחה האלו? מה הם השירים המתנגנים שם בפנים בקול קולות? לפתע באחת נפתחה הדלת בפראות נאצית טיפוסית, קצין הס. הס. ענק גס רוח רשע מרושע עמד בפתח, ובשאגה אכזרית ובהולה גם יחד, צעק בכל כוחו: ששקט! (ששקט), מה זה הריקודים האלו פה? השתגענתם? - מראהו היה מבחיל ומפחיד, הוא נראה כמי שרוצה לבלוע את כולם בו ברגע!

והנה להפתעת הכל, אותו בחור נעלה - שמכוח השמחה של מצוה הגדולה שהצית כאן בלב כולם, שאב כוחות מחודשים וחיות דקדושה - אור אומץ רב, וניגש בגאון אל מול פני הקצין השטני ההמום, והטיח בו בלא שום פחד ומורא: "שמחים וששים אנו על כך שאנו זוכים להיפרד מעולם כזה שיש בו רשעים כמוכם! ועל שהנה עוד רגע קט עורכים אנו

וכו'" ותו לא מיד, שאין לנו להוסיף על מה שצריך לומר. ומי שידע כמה צרות ויגון ואנחה עברו על ראשו, יבין עד כמה נוקב ויורד טיב זה המעשה. שכידוע איבד את כל משפחתו בזמן השואה הנוראה, ורוב מניין ורוב בנין של חסידות בעלז המפוארת כידוע, ובקושי ניצל בציפורני מגיא צלמות, ואשתו וילדיו ומשפחתו כולם עלו על המוקד הי"ד. - ואף על פי כן העיז על עצמו, שלא ידע שום צער, כי אם זה היה רצון השם יתברך, הרי בודאי שזה היה טוב עבורו!

• § • § • סיפר הגה"צ רבי מרדכי רימר זצ"ל משגיח דישיבת טשיבין, טיב מעשה נורא שהתרחש בימי השואה, במחנה "אשוויץ" הנודע לשמצה, בתוך תוככי תאי הגזים הרצחניים. - טיב מעשה זה התפרסם בשעתו בכל מחנות המוות והעניינים והעבודות, והפיח רוח חיוק ושמחת עוז ורוממות הנפש אצל כל בני ישראל הדוויים והסחופים בצרה ובשביה. - ומאידך גרם השפלה עצומה וביזיון רב לגרמנים הארורים, בעקבות ההד והתפרסום הרב לו זכה סיפור זה בכל המדינות.

סיפור זה התרחש אמנם ביום "שמחת תורה" - אבל אצל הנאצים האכזריים יימח שםם וזכרם, בני נינו של המן הרשע ועמלק ימ"ש, היה זה דווקא יום יותר מתאים להתנכל להם לישראל... בעיצומו של יום, באחת מרכבות המוות, בתוך קרונות משא של בהמות... הגיעה לאשוויץ קבוצת בחורי ישיבה צעירים, שנעקרו באכזריות חיתית מן הגמרא הקדושה היישר אל תאי הגזים הבווערים כאש נורא עד לב שמים.

הם עברו את כל התהליך המקובל בשטניות, קציני ה.ס.ס. זרוזם בחטף אל הסוף המר... הם כבר ידעו היטב לאן פניהם מועדות, כמו הרבה מאחיו בני ישראל שהגיעו שמה. הנאומים השקריים של הקצין המרושע, אודות הרחיצה... שהם צריכים לעבור בטרם כניסתם אל מחנה העבודה, הווי ללעג וקלס בעיניהם, והם הכינו עצמם בסלידחן בדחילו ורחימו, להישיב פיקודן שנשמתם למי שיצרה.

בפקודות רמות שהתלוו בשאגות טרף ומכות אכזריות, ובליווי כלבי ענק אצמתיים, נצטוו להסיר את בגדיהם, ולרוץ ("שענעו!") אל חדר הרחיצה... שם היו אמורים בעוד דקות מספר, לחנוק את נשיתם רח"ל בגז ציקלון חריף, שהפיקו ברזי הטושים, במקום המים כנודע. משהתמלא אולם הרחיצה (רצחיה...) עד אפס מקום, נעלו הדלתות הדק היטב, ומלאכי המוות מן החוץ מוכינים בעוד זמן מועט לבצע את מיימתם השפלה, הקשה וההמורה שמימות עולם.

והנה בתוך האולם פנימה, קם לפתע בחור אחד מתוך אותה חבורת קדישתא של בני הישיבות הנעלים. הוא נתלבש עוז וגבורת נפש אדירה, והחל מדבר אל אחיו בני החבורה בלהט אש קודש!

דבריו נשמעו בחרדת קודש בכל האולם הגדול, הוא פנה ואמר לחבריו: חברים יקרים, מה לכם כי תיעצבו פה על פתחו של גן עדן. הרי "שמחת תורה" חיים! ועדיין לא ערכנו הקפות! ואם תאמרו, הלא אין עימנו ספר תורה, וכיצד נוכל לערוך הקפות בלא ספר תורה? הלא כל יהודי הוא ספר תורה בפני עצמו! הנשמה העליונה חלק אלקי ממעל, ניצוץ מאור אין סוף ברוך הוא, עדיין מפעפעת בקרבנו! את נשמותינו לא יוכלו הרשעים הארורים לקחת מאיתנו לעולם! גם אם יענו וישרפו את הגוף במשרפות האפר, הבה נא נצל את הרגעים האחרונים שלנו עלי אדמות במצות היום, ונערוך הקפות עם קדושת הנשמה הקדושה, קדושת ישראל שבקרבנו, אם אין עמנו בנמצא ספר תורה!

חבריו הבחורים בהו בו בהשתוממות מוחלטת, האם השתבשה דעתו במקום המסורף ביותר עלי אדמות?! מה הקפות, מי הקפות, כך בעמדתו על פי סף המוות ערומים וחסרי כל, דוויים ועגומים! הדבר המשונה והתימוהני הרחוק ביותר שניתן להעלות על הדעת, בתוככי תאי הגזים שבאשוויץ, הוא עריכת ריקודים והקפות בשמחת תורה...

אבל הבחור ניצת באש קודש, ולא מהרה הסכים לוותר על הרעיון המשונה שנדלק בקרבו. הוא פנה אל אחיו בדברים נרגשים: אחי ורעי היקרים! ראו נא גם ראו את מצבנו, הרי כל העומד למות

על הברכה יעמדו

ניתן להנציח את העלון לשפחות, לברכה והצלחה או ליאריצייט | התורמים להפצת העלון | לקבלת העלון במייל (דוא"ר) נא לשלוח למייל הפצו"ב

לע"י יעקב צינן שראל	לע"י מרת הינדל בת משה ירסיוו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	האחים הקירים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י בחור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יח נסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מרכז י"ר יקדים מכירת 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גלילי
---------------------	-------------------------------------	-------------------------------	---	--	---	---	------------------------	---	-------

י"ו ל' ע"י קהילת שבת בביית ד' | רח' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגורין ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענויניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לדפוס) בקובץ ההדפסה.

Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173